

Zaterdag

den 13 Januarij.

R U S L A N D.

PETERSBURG den 16 december. Den 13 dezer, des avonds ten elf ure, is Z. M. de keizer alhier aangekomen. Te midd u eener ontelbare juichende volksmenigte begaf zich Z. M. het eerst ter Godsdiensstoefening naar de Kazanische kerk, en vervolgens naar het winterpaleis. Den volgenden dag hebben 101 kanonschoten den definitiven met Frankrijk gesloten vrede aangekondigd, waar van de keizer reeds te Riga de tijding ontvangen had. Des avonds is de stad verlicht geweest, en gisteren hebben de ministers audientie bij Z. M. gehad. Den 24 moet de echtverlooving tusschen Z. K. H. den kroonprins van Wurtemberg en H. Keiz. H. groot-vorstin Catharina, hertoginne weduwe van Oldenburg, gevierd worden.

G R O O T - B R I T T A N J E.

LONDEN den 29 december. Een particuliere brief van Parijs behelst de volgende anecdote:

„Toen de heer Barbé-Marbois aan den koning de ontvlugting van Lavalette bekend maakte, antwoordde hem Z. M., naar men verzekert: „Men moet bekennen dat mevrouw Lavalette en ik onzen pligt gedaan hebben. Ik wenschte wel dat ik hetzelfde van zekere personen konde zeggen.”

Volgens eenen anderen brief, is er, sedert den dood van Ney, eene begroting gemaakt van het fortuin, dat hij nalat; hetzelfde bedraagt twee en een half millioen, na aftrek van zijne schulden en van de kosten van zijn proces, waartoe hij is veroordeeld (en dit laatste artikel is verbazend). Aan zijne weduwe zal een kapitaal van 200 duizend franken overblijven. Aldus heeft zijn verraad in eenen dag de vruchten van 20 veldtogten verslonden, en het bederf van zijne echtgenooten en vier kinderen naar zich gesleept. In deze berekening wordt gebragt het uitmuntende hotel, dat hij van den heer de Sezeval gekocht had. Niets overtreft de pracht der meubelen. In dat hotel was prins Frederik van Pruisen gehuisvest, en had aldaar zijn hoofdkwartier. Deze omstandigheid heeft aanleiding gegeven tot eenige schade, welke onvernijdelijk was. Maar dit belet niet, dat dit gebouw, in deszelfs tegenwoordigen staat, nog op een millioen franken geschat wordt.

„Men vermoedt”, voegt de schrijver van den brief daarbij, „dat de ministers zullen doen alles wat in hun vermogen is, om het geregeld onderzoek naar de ontvlugting van Lavalette te sluiten; maar het is zeer waarschijnlijk, dat de kamer der afgevaardigden in deze omstandigheid met kracht en nadruk zal handelen en het geheim dezer zaak zal doorgronden.”

LONDEN den 30 december.

Particuliere correspondentie.

Parijs, 23 december.

In mijnen brief van voorleden donderdag gaf ik u bericht van de vlugt van Lavalette. Ik zal u thans de bijzonderheden mededeelen van het op laatstleden maandag voorgevallene in de Tuileries; en ik doe zulks te gereeder, daar ik deze bijzonderheden heb vernomen uit den mond van twee lieden, welke daarbij zijn tegenwoordig geweest, en waarvande eene zelfs eenig aandeel in de zaak gehad heeft.

Een oogenblik voot dat de koning naar de mis gaat, is het aan niemand vergund, om langs den grooten trap in de zaal der maarschalken te komen, door welke Zijne Majesteit zich, uit zijne appartementen naar de kapel begeeft. In dit zelfde oogenblik meldde een heer en eene dame in rouw gekleed, zich aan bij den schildwacht der nationale garde, welke voor de deur geplaatst was, en verzochten om binnen te gaan. Zij werden afgewezen. „Weet gij wie ik ben? vroeg de heer.” Ik heb die eer niet, gaf de schildwacht ten antwoord, doch mijne orders zijn, om niemand binnen te laten. — „Roep uwen officier, hervatte de eerstgemelde.” — „Hij is in de wachtkamer, en het is mij onmogelijk om mijnen post te verlaten.” — „Roep dan, bid ik u, een van de gardes-du-corps uit de zaal.”

De schildwacht klopte aan de deur, en een van 's konings gardes kwam buiten. „Kan ik niet binnenkomen? was de vraag andermaal”. Dit is onmogelijk, antwoordde de officier. — Weet gij wie ik ben? vroeg de eerste wederom. Ik heb de eer u zeer wel te kennen, maarschalk” hervatte de garde-du-corps, doch ik weet even zeer, dat niemand in dit oogenblik door deze deur mag worden binnen gelaten.” De maarschalk riep hierop de officier ter zijde, en na een gesprek, dat omtrent eene minuut duurde, ging hij, vergezeld van den officier en van de dame, welke hij begeiteide, de zaal binnen. De officier, zijnde de marquis de Barillac, liet den maarschalk in de zaal, en begaf zich in een naburig vertrek, en terwijl hij daar was, scheen er eenige beweging in de zaal plaats te hebben. Toen de officier terug kwam, wendde hij zich tot den maarschalk, zijnde Marmont, en zeide: „maarschalk, het is onmogelijk, dat gij hier blijft?” — Hebt gij order gekregen om mij te doen vertrekken, hervatte deze. In de daad, gij moet niet langer vertoeven. Zeg mij, hervatte Marmont, hebt gij bevel bekomen, om mij van hier te doen gaan? — Gewisfelijk niet, hervatte de officier, maar ik kan u niet langer vergunnen om hier te blijven. — In dat geval, hernam de ander, ga ik niet heen. — „Maarschalk, gij hebt uw woord omtrent mij niet gehouden, zeide de marquis de Barillac, en vertrok.”

„De koning, monsieur, madame, vergezeld van den gewonen stoet, traden onmiddellijk hierop de zaal binnen, zich begevende naar de kapel. De vrouw, welke met Marmont gekomen was, en niemand anders was, dan mevrouw de Lavalette, deed thans eenige stappen voorwaarts, vatte de hand des konings, en riep, op hare knieën nedervallende, uit: „Vergiffenis, fire, vergiffenis!” „De koning konde zijne tranen niet bedwingen. Na echter eenen strengen blik op Marmont geworpen te hebben, sprak hij tot mevrouw de Lavalette: „Ik had gehoopt, mevrouw, dat men mij deze ontmoeting zoude gespaard hebben. Gij hebt, getoovende uwen man te redden, uwen pligt gedaan. Als koning moet ik den mijnen volbrengen.”

Hij trok hierop zijne hand terug, en vervolgde zijnen weg met eene zichtbare ontroering. Mevrouw de Lavalette wilde alstoen beproeven, om de voorpraak van de hertogin van Angoulême te verwerven, doch, overmeesterd door hare aandoening, viel zij in onmagt op den grond neder, en werd buiten de zaal gedragen. De omstandigheden van dit voorval hadden eenen zoo diepen indruk op de hertogin van Angoulême gemaakt, dat zij zich onpastelijk bevond en omtrent twee uren lang in onmagt lag, en dat zij nog gedurende eenen tijd lang de uitwerking van dezen schok bleef gevoelen.

Den volgenden morgen hadden Marmont en eenige andere officieren, eenige bezigheden betrekkelijk de koninklijke garde, met den koning te verrigten. Voor deze bijeenkomst had hij eenen brief aanden koning gezonden, ten einde de beweegredenen van zijn gedrag open te leggen, en gezegd, dat hij zich niet schuldig gevoelde wegens de door hem gedane poging om het leven van Lavalette te redden, als hebbende er dienaangaande geen verbod plaats gehad. Gedurende het verrigten der evengemelde bezigheden, en zou laag

de andere maarschalken daarbij regentwoordig waren, deed de koning niets blijken, doch nadat zij allen waren weggegaan, riep hij Marmont terug. „Sire,” sprak de maarschalk, „hebt gij U gewaardigd den brief te lezen, dien ik de vrijheid gebruik heb U. M. te schrijven?” „Ik heb denzelfden gelezen, maarschalk,” hervatte de koning, „en ik heb u teruggeroepen om u te zeggen, dat ik verlang nimmer meer over dit onderwerp met u te spreken.”

Op deze wijze liep die zaak ten einde; hebbende dezelve geene verdere gevolgen gehad, dan alleen het in hebreken nemen van den marquis de Barillac. Het breken van het door Marmont gegeven woord kan tusschen hem en den genoemden officier aanleiding geven tot een tweegevecht. De volvoering van het vonnis van Lavalette was op donderdag bepaald. Op woensdag kwam mevrouw de Lavalette als naar gewoonte, omstreeks drie uren, vergezeld van hare dochter en derzelver gouvernante, in eenen draagstoel om met haren man het middagmaal te houden, en was gewikkeld in een zeer ruim opperkleed, uit hoofde van den staat van hare gezondheid.

Het was toegegaan dat de draagstoel tot in de gevangenis mogt komen, en zelfs tot in eene van de vertrekken, in welke Lavalette gevangen zat. De dochter en de gouvernante gingen ter zijde van den draagstoel. Omstreeks zeven uren of half-acht verliet zij de kamer van haren man en stapte in den draagstoel, ten einde zich naar huis te begeven, terwijl hare dochter en de gouvernante andermaal, op dezelfde wijze als boven, te voet gingen. Nauwelijks was de draagstoel op straat gekomen, of dezelve hield stil aan de zijde van een rijtuig, waarin de persoon uit den draagstoel over stapte, en met den grootsten spoed weg reed, terwijl de draagstoel langs eenen anderen kant vertrok. Op dit oogenblik trad de cipier de kamer van Lavalette binnen, en ontdekte zijne vrouw in stede van den gevangenen. Terstond was alles in beweging, en werd het rijtuig door eenige gens-d'armes nagejaagd. Doch hetzelfde ingehaald hebbende, waren zij ten uitersten verbaasd, bij het openen van het portier, niemand dan het kind te zien. De draagstoel werd gelijker wijze, reeds zeer spoedig, op den Pont-Neuf, ingehaald, doch niemand in dezelve gevonden, zoo dat Lavalette thans eindelijk aan de strafvoering is uitkomen.”

LONDEN den 5 januarij. Een Fransche knecht, in een der logementen te Dover, verelt, dat Lavalette aldaar voor eenige dagen is geland en zich onmiddellijk naar Londen begeven heeft. Men gelooft hier echter niet aan die vertelling, en sommigen houden het, bij de tegenwoordige bijzondere waakzaamheid onzer politie, zelfs voor onmogelijk, dat iemand te Dover zou kunnen landen en zich naar Londen begeven, zonder bij onze politie dadelijk bekend te zijn.

F R A N K R Y K.

PARYS den 3 januarij. Eergisteren verzamelde zich de nieuwe koninklijke garde, zoo infanterie als kavallerie en artillerie, op de plaats van Lodewyk XV, en trok van daar ten twaalf uren naar de plaats voor het kasteel der Tuileries; deze troepen bestonden in twee regimenten grenadiers te voet, een regiment grenadiers te paard, een regiment kurasiers en een regiment jagers, met eene evenredige artillerie; de koning reed met de hertoginne van Angoulême in een caïche, en vergezeld door den graaf van Artois en den hertog van Berry, door de gelederen, waarna de troepen voorbij het rijtuig van Z. M. defilerden, die hun eenige woorden toesprak; de soldaten begroetten Z. M. met de kreet van leve de koning! leve de prinsen! enz. De bijeenkomst van deze troepen in hare nieuwe kleeding en uitrusting leverde een fraai schouwspel op, hetwelk door het fraaije weder nog begunstigd werd en het geen niet weinig invloed had op den geest der Parijzenaars, waarvande meeste zeer verheugd waren op het nieuw weder zoo vele Fransche militairen bijeen te zien; het gezigt verwekte bij vele aanschouwers een groote geestdrift, welke zich vloedde, dat de koning in deze uitgelezene manfchappen getrouwe verdedigers zoude vinden, wanneer de nood zulks mogt vereischen en dat dezelve gevoelig zouden zijn voor het blijk van vertrouwen hetwelk de koning hun gaf met zich zelve onder huone bewaring te stellen. Dadelijk na den afloop der revue heeft de koninklijke garde aan het kasteel der Tuileries eenige posten overgenomen, alsmede in Parijs zelve, waardoor de dienst van de nationale garde zeer verligt is; deze laatste blijft echter altijd nog eenewacht behouden aan dat gedeelte van het paleis, hetwelk door den graaf van Artois bewoond wordt. De maarschalk Belluno bewoont thans ook een appartement van het kasteel der Tuileries, als majoor-generaal van de koninklijke garde, welke dienst beurtelings door een der maarschalken gedurende drie maanden zal waargenomen worden.

De hertog van Wellington zal Parijs, binnen weinige dagen, verlaten; gisteren, heeft hij een laatste bal gegeven, dat zeer talrijk en luisterrijk was.

PARYS den 4 januarij. Naar men verneemt heeft ons gouvernement aan de naburige staten dringend om de aanhouding en uitlevering van Lavalette verzocht, indien hij in dezelve ontdekt mogt worden.

De afzetting van Fouché als Fransch ambassadeur aan het hof van Dresden bevestigd zich heden ten volten.

N E D E R L A N D E N.

GEND den 8 januarij. Niets heeft in de geschiedenis van den jongsten oorlog meer gerucht gemaakt en meer afgrijzen verwekt, dan de moord van den kolonel Gordon te Condé. Ondertusschen is men van de eigenlijke omstandigheden dezes voorvals weinig te weten gekomen. Zie hier hoe het verhaald wordt in een verdedigings-memoirie, welke de Fransche advocaat Chauveau Lagarde voor den gewezen kommandant van Condé, den generaal Bonnaire, die thans te Rijsel gevangen zit, heeft opgesteld.

Men kan zich niet onthouden tranen te schenken aan de gedachtenis van dien kolonel, en desniettegenstaande is het van het niterste belang hem regt te leeren kennen, als ook het onvoorzigtig gedrag, dat hij gehouden heeft tijdens de ongelukkige gebeurtenis, die hem het leven heeft gekost.

De kolonel was te Utrecht en dus een Hollander geboren. Hij had onder Buonaparte gediend toen Holland met Frankrijk vereenigd was. Daarna was hij niet tot den koning der Nederlanden overgegaan, toen Z. M., bij het beklimmen van zijnen troon, alle de officieren zijner natie, die in onze legers gediend hadden, onder zijne vanden terug riep. Hij was in dienst der Fransche armee gebleven gedurende de drie maanden van Buonapartes overheersching.

Omstreeks den tijd van den slag van Mont-Saint-Jean (Waterloo) het lee ziende dat den Dwingeland dreigde, verwoogde hij zich bij den Francken staf, alwaar hij de zending kreeg, om zich te Condé van het kommando te gaan meester maken, doch tot bij den generaal Anting, die de blokkade kommandeerde, doorgedragen zijnde, weigerde deze den kolonel te doen volgen. door een Trompetter die hem als parlementair verzellen moest, en zonder wi n hij, volgens de krijgswetten en gebruiken niet in die hoedanigheid verschijnen kon. Desniettegenstaande wis de kolonel, die naar het schijnt ongeduldig verangde om, even veel toe, den hem opgedragen last te vervullen, den mare vag

Fresnes over te halen; om hem door eenen boer, als een bijzonder persoon, in eene postchais naar Condé te doen brengen; en het is in de daad als zoodanig dat hij, zonder bekend te zijn, uit het Dorp Fresnes vertrok. Zie hier nu hoe de zaken op dien noodlottigen dag zich verder hebben toegevoerd.

De daadzaken die thans volgen zijn bewezen uit het rapport zelf, destijds gedaan door den officier van den post, die proces-verbaal van het gebeurde heeft opgesteld. Den 7 juli 1815, omstreeks acht uren des ochtends, werd bij de uiterste voorposten tusschen het dorp Fresnes en het ligchaam der vesting een persoon ontdekt, gezeten in een fourgon met twee paarden, gereden door een boer, en trachtende naar de stad door te dringen. Die man scheen eer een burger dan een militair, want hij had eenen overrok aan, zoodanig toegeknoopt, dat men geen der onderscheidings-teekenen van zijnen rang kon zien. Hij was even min met eenig merkteeken van parlementair bekleed.

In dien staat wilde hij de stad binnen zonder zich bekend te maken; eerst bij de derdemaal antwoordde hij den schildwacht die hem aanriep: een Fransman; en zonder aan den wachtgebenden officier te openbaren wie hij was, vergenoegde hij zich met hem te zeggen, dat hij eenen brief aan den generaal Bonnaire had over te geven, en dat hij hem verzocht niet langer opgehouden te worden, vermits hij haast had en geen oogenblik verliezen kon.

Hij was de eerste posten voorbij en werd gestuit aan de tweede, ongeveer een snaphaanfchot van het glacis der vesting, waar men hem niet verder liet voortgaan. Men gaf den generaal van het voorgevallene berigt; en deze verwoegde zich aan den post, alwaar intusschen reeds het voorkomen van dien man, zijne antwoorden aan den geen, die den post kommandeerde, het gebrek aan bewijzen van zijne hoedanigheid of zending, hem zoo zeer verdacht gemaakt hadden, dat op het gezigt van eene witte kokarde, die hij op den hooft, en van een wit en rood lint dat hij aan zijnen jas had, de troepen woedend geworden waren, en ze hem afgerukt hadden.

In tegenwoordigheid van den generaal zijnde deed deze hem eenige vragen, welke hij niet voldoende beantwoordde, en waarop de generaal hem gebood zich oogenblikkelijk te verwijderen; doch ziende dat dit bevel de verbittering der troepen, die daar door hunne vermoedens als ware het bevestigd zagen, nog heviger deed worden, vroeg hij of er in de militaire gevangenis der vesting niet eene plaats was, waar men den man, afgezonderd van de daar in opgesloten soldaten, zou kunnen bewaren. Maar men antwoordde dat er geene zoodanige was en dat hij er ook niet heelheids komen zou. Daar men intusschen den gevangen al heviger begon te droegen, en te kennen gaf dat men hem het hoofd met lood wilde wasfchen, gebood de generaal; verschrinkt over het gevaar dat hij liep, en bemerkende dat de gisting ten top was, ten einde eenigermate de soldaten te voldoen, dat men hem zou doen vertrekken, en wanneer hij in het dorp Fresnes zou zijn, hem een kanonfchoot achter na zou geven; dienvolgens maakte men aanspraak om hem voort te voeren.

Onder weg echter begon de wacht, wier gemoederen zeer opgewonden waren, over verraad te roepen, even als of zij eenige verstandhouding tusschen hem en den kommandant vermoedde. In deze verhitting begonnen eenige soldaten zijne kleederen te doorzoeken, en vonden in zijne zakken papieren, die hunne woede nog vermeerderden. Onder die papieren was er een, waar uit bleek, dat hij op den 16 juni uit het Franfche naar het Hollandfche leger was over gegaan, het geen in de oogen van den soldaat eene ware defertie was. Herhaalde malen kwam men de gevondene papieren aan den generaal brengen, hem zeggende, dat het een deferteur, een spion, een ronfelaar, een verrader, een vijand was.

De wacht begon zich meer en meer tegen zijn vertrek te verzetten; doch de generaal, getrouw aan het woord dat hij gegeven had, was doof vooral dat gefchreeuw, en gaf een teeken, dat men, zoo als bevolen was, met hem heen zou gaan. Inderdaad vertrok hij; er verliep zelfs meer tijd dan noodig was, om het dorp Fresnes te bereiken, en toen de generaal reeds dacht, dat hij tot op dien afstand gekomen was, zegt men, dat er door soldaten op den kolonel twee snaphaanfchoten gelost werden, die hem doodden; zonder dat de generaal daartoe eenig bevel gegeven, of zelfs een woord gesproken had. Men ontcleedde het lijk, en vond in eene der laarzen een bevel, om zich van den kommandant der vesting meester te maken; doch, het geen iets opmerkelijks is, dit bevel was niet geteekend door den minister van oorlog, maar alleen door den heer baron Clouet, wiens onderteekening niet bekend was; en de generaal, die eerst na den dood van den ongelukkigen kolonel deze bijzonderheid vernam, werd door dezelve zoodanig overtuigd, dat deze inderdaad geen wezenlijk karakter van parlementair, en vooral niet van een door den koning van Frankrijk gezonden parlementair bezeten had, dat hij, bijna ongenblikkelijk na de noodlottige gebeurtenis, door middel der dagorde bekend deed maken, dat een zekere Gordon, Hollandsch adjudant-kommandant en deferteur van het Franfche leger, aan de buiten-posten als verrader, spion en ronfelaar gevat zijnde, de straf had ondergaan, welke hij zich op den hals gehaald had.

Wat er aan deze opgave, die uit haren aard met het oogmerk is opgesteld, om den generaal Bonnaire te verontschuldigen, waar of valsch moge zijn, zal misfchien zijn op handen zijnde regtsgeging uitwijzen.

MIDDELBURG den 12 January. Door Z. M. zijn gedaan de volgende benoemingen van Stedelijke Regeringsleden in de Provincie Zeeland:

[De benoemingen voor de Steden Middelburg, Vlissingen en Vere hebben wij reeds gemeld.]

Voor de Stad Zierikzee. — Tot Raden:
De heeren J. W. den Boer, B. Mogge Pous, W. F. van der Burch van Ligtenebergh, A. J. van Dopff, M. B. de Jonge, J. S. Boeije, M. C. de Krane, W. Camenburg, J. Nelemans, G. de Neeve.

En uit dezelve tot Burgemeesteren:
De heeren: J. W. den Boer, B. Mogge Pous.

Voor de Stad Goes. — Tot Raden:
De heeren: G. de Leeuw, A. van Tilburg, J. Verschoof, M. Slabber.

Tot voorkoming van schade wordt een ieder verzocht niets af te geven op naam of voor rekening van de ondergeteekenden, zonder schriftelijk bewijs door hun of hunnen Boekhouder *Cornelis Schuyters* onderteekend.

ANDRIESEN & LE NOBEL.
B. DYSERINCK vacceert dagelijks ten zijnen huize tot overname van KENNIS-BILLETTEN der Oorlogs-belasting van 40 Millioen, en accordeert met de belanghebbenden omtrent den uitkoop.

J. DE CODIN te Vlissingen, vacceert ten zijnen Huize tot de overneming der AANSLAG-BILLETTEN in de 40 Millioenen Oorlogslasten, en accordeert deswegens met de Belasting-schuldigen.

J. VAN DEN BOSSE te Vere, vacceert dagelijks ten zijnen huize, tot het overnemen der Aanflag-Billetten van de Veertig Millioenen Guldens OORLOGS-EASTEN, en accordeert deswegens met de Belasting-schuldigen.

Bij J. LAY, geadmiteerd Splitser van de 117de Nederlandfche LOTERIJ, is weder gevallen, onder zijn privé handteekening, tweemaal een Prijs van DUIZEND GULDENS, en wel de eerste op No. 6490, devies: *Goede Reis naar Zeeland*, en de tweede op No. 12140, devies: *Afweert een hooge Prijs*. — Bij denzelven wordt GENERAAL-CONTRABOEK gehouden.

Te Huur tegen Mei, eene ACHTERKAMER, op de Punt O 219, te bevragen bij *J. Bos*, lange Lombaardstraat C. 74.

Een PERSOON het Timmeren en Metselen verstaande, met Maart aanstaande een dienst begeerende, adresfere zich bij *Jacobus Willemsje*, Mr. Timmerman op Oostfouburg.

M. C. van Dorth, J. Dominicus, P. van der Bilt, D. Noël, P. van Klemputte.

En uit dezelve tot Burgemeesteren:
De heeren: G. de Leeuw, A. van Tilburg.
Voor de Stad Tholen. — Tot Raden.
De heeren: W. Wagtho, M. J. van der Burgt van Lichtenberg, M. Carshoek, W. C. de Wit, B. Greep, Ant. Geluk, Jan de Jonge.
En uit dezelve tot Burgemeesteren:
De heeren: W. Wagtho, M. J. van der Burgt van Lichtenberg.
Voor de Stad Sluis. — Tot Raden.
De heeren: J. J. Hennequin, G. W. Callenfels, J. P. V. Wenegem Ferlemans, P. J. Hennequin, P. A. Bouvin, A. Blankert, W. J. Weemare.
En uit dezelve tot Burgemeesteren:
De heeren: J. J. Hennequin, G. W. Callenfels.
Voor de Stad Hulst. — Tot Raden.
De heeren: H. T. van Raden, J. M. Gallandat, J. J. Dormont, D. van den Bogaart, L. Koning, J. B. Steenput, ... Waalberge Luning.
En uit dezelve tot Burgemeesteren:
De heeren: H. T. van Raden, J. M. Gallandat.
Voor de Stad Axel. — Tot Raden:
De heeren: C. Hifcher, P. Paulus, J. van de Vondel, M. Meertens, ... van Erkeiens, Lodewyk de Regt, D. Nulier.
En uit dezelve tot Burgemeesteren:
De heeren: C. Hifcher, P. Paulus.

In het eiland Sint-Yousland is, op den 21 december H., overleden *Louise Schippers*, in den ouderdom van 89 jaren, 7 maanden en 18 dagen. Hij was geboren in het jaar 1726, den 3 mei; en kwam tot eerste huwelijk in 1750; met *Thina van Haveren*, welke in 1762 of 1763 overleed, waarbij hij 12 kinders verwekte, van welke het derde nog in leven is en op denzelfden dag 61 jaar oud werd. In 1763 trad hij ten tweedemale in huwelijk, met *Aagte Boot*, welke in 1766 overleed, in welk huwelijk hij 3 kinders verwekte, waarvan nog één in leven is. Eindelijk ten derdemaal gehuwd zijnde, in het jaar 1770, met *Adriana Verburg*, welke nog in leven is, verwekte hij nog 14 kinders, van welke nog 5 in leven zijn. — Zoo dat uit deze drie huwelijken gefproten zijn 29 kinders, waarvan 27 gedoopt, en 17 ongeluwd overleden. Uit de twaalf gehuwden zijn 94 kinders gefproten, van welke er 29 in leven zijn; zijnde dezelve bij zijner dood over 49 kinders over-grootvader, hetwelk te zamen een getal uitmaakt van 172.

PRIJZEN DER GRANEN.			
te Middelburg den 12 Januarij 1816.			
Nieuwe Tarwe	23	à 23½	β De Goefche Zak.
Blanke Rogge	17½	à 18½	β
Winter Gerst	23½	à 24	ℒ 't Last.
Zomer Gerst	22½	à 23	ℒ
Paardeboonen	21	à 22	ℒ
Friefche Haver	16	à 18	ℒ
Voer-Haver	12	à 13	ℒ
Boekweit	26	à 27	ℒ
Koolzaad	54	à 56	ℒ

De GOUVERNEUR der Provincie ZEELAND brengt ter kennis van alle daarbij belanghebbenden, dat Zijne Exc. de Minister van Financien bij Resolutie van den 3 dezer maand, aan alle Ontvangers-Generaal en Particulier als mede aan alle Ontvangers der Directe Belastingen, op pene daarbij bepaald, heeft verboden om eenigen handel; het zij regtsreeks het zij zijdelings, te drijven in Receptiften, voortgefproten uit de Oorlogsbelasting, gearresteerd bij de wet van den 11 November 1815, en even zeer om zich te belasten met de zorg om voor de Belasting-schuldigen de aanslagen te betalen of den toegetanen afkoop te bewerkftelligen, en dat diensvolgens alle zoodanige fchikkingen als, met dit oogmerk, reeds tusschen de voorfchreve Ontvangers en de Belasting-schuldigen mogten zijn aangegaan, zullen aangemerkt worden als geen gevolg te kunnen hebben.

Middelburg den 10 Januarij 1816.
De Gouverneur voornoemd,
SCHORER.

BEKENDMAKING.
BURGEMEESTEREN der Stad MIDDELBURG verwittigen bij dezen een iegelijk dien zulks zoude mogen aangaan, dat eene Commissie uit den Stedelijke Raad is benoemd tot afgifte der Receptiften voor de Oorlogsbelasting des jaars 1815, uitgefchreven bij Besluit van Z. M. van den 11 november H. n°. 52; en dat gemelde Commissie, gedurende den loop dezer maand, ten dien einde zal vaceren in het voormalig Kantoor van Registrature op het Stadhuis, des Maandags, Dingsdags, Woensdags, Donderdags en Zaturdags van iedere week, van des morgens te tien tot des namiddags te twee uur: zullende door dezelve voor de eerste maal op Maandag den 15 dezer worden gevaceerd.

En opdat een iegelijk hiervan kennis drage, zal deze worden afgekondigd, aangeplakt en in dezer Stads Courant geplaatst.

Gedaan ten Stadhuize te Middelburg, den 8 Januarij 1816.
Burgemeesteren voornoemd,
D. I. SCHORER.
Ter ordonnantie van Hun Edel Achtbare,
De provifionele Stads-Secretaris,
VAN VISVLIET.

Eene BROODBAKKERIJ van stonden aan of tegen Mei te huur; te bevragen Lett. L. No. 27 in de Krommeweele.

Die iets te pretenderen heeft van, of verschuldigd is aan den Boedel van MAGDALENA OLEVIERS, laatst Weduwe van KLAAS ALLART, ge woonde hebbende en overleden op den Dorpe van Bekerke, gelieve zoo spoedig mogelijk en wel uiterlijk vóór of op den 20 Januarij 1816, daarvan opgave en betaling te doen aan *A. Slimmen*, op voornoemden Dorpe; zullende na dien tijd geene pretentien meer aangenomen worden.

Eene Burger Dochter presenteert haren dienst tegen Mei, voor KINDER- of WERKMEID; adres Langendelft B. 123.

Bij den Boekverkooper J. MOENS, Geertreidstraat, zijn weder als voorheen te bekomen, de bekende *Plaatwifels*; alsmede *Afsignation*, *Kwitantien* en *Rekeningen voor Heeren Doctoren en Chirurgijns*, allen zeer net in Plaat gefneden, tot modique prijzen.

TOONEEL-BERIGT.
De Nederduitsche Tooneelsten, onder Directie van HENDRIK KRAYE-STEYN, zullen de eer hebben te vertoonen:
Op Zaturdag den 13 Januarij 1816 (*abonnement suspendu*), DE EKSTER EN DE DIENSTMAAGD of de *Onfchuldige Dieffal*, geheel nieuw en beroemd Tooneelfpel, gevolgd naar het Fransch van *Caigniez* en *D'aubigny*, door *C. Vreedenberg*. Vooraf: HET HOOGSTE LOT, vrolijk Blijfpel, naar het Hoogduitsch van *A. Versfolk*.